

„Потпуно разумем и људе који представљају грађанску, либералну причу у опозицији, али и Бошка Обрадовића који заступа националну опцију. Он је у праву, јер код људи који се осећају српским националистима постоји отпор да гласају за оне које сматрају екстремним грађанистима и обрнуто. Зато је много боље да направе договор и наступе са више кандидата, ако уопште одлуче да изађу на изборе“, каже у разговору за портал Н1 политиколог Цвијетин Миливојевић.

Саговорник портала Н1 сматра да „није много и да буду два, па чак и три кандидата опозиције“, али уз претходни договор да онај који уђе у други круг избора мора бити подржан од остатка опозиције.

Да бисте победили Александра Вучића, морате имати фото-робот кандидата који много личи на перцепцију Вучића у већем делу његовог бирачког тела

„Уверен сам да би уз озбиљне опозиционе кандидате дошло до другог круга председничких избора. Да бисте победили Александра Вучића, морате имати фото-робот кандидата који много личи на перцепцију Вучића у већем делу његовог бирачког тела. То је формула коју је 2000. године Зоран Ћинђић успео да изгура унутар Демократске опозиције Србије и да предложи Војислава Коштуницу, који је једини могао да победи Слободана Милошевића управо зато што је у перцепцији дела бирачког тела био виђен као добар Србин и добар председник Србије“, подсећа Миливојевић.

Као један од разлога због којих опозиција треба да наступи са више председничких кандидата политиколог наводи представу бирача о актуелном председнику Србије.

Издаја на предстојеће изборе могао би да значи издају грађана које су прошле године убеђивали да не постоје услови за издаја на изборе

„Вучић је успео да се једном делу бирача наметне као највећи Европљанин међу Србима, а другом делу као највећи Србин откако је мајка родила једног Србина. Зато мислим да је за опозицију боље да има два озбиљна кандидата, али не сме да се деси да кандидат који не прође у други круг ради против онога који је прошао, практично у Вучићеву корист. Онда су цаба кречили“, упозорава Миливојевић.

Наш саговорник са жаљењем констатује да је опозиција одустала од захтева да услов свих услова да се уопште уђе у дијалог с властима буде раздвајање термина избора, додајући да би „издаја на предстојеће изборе могао да значи издају грађана које су прошле године убеђивали да не постоје услови за издаја на изборе“.

„Пошто је то већ тако, онда не видим неопходност да опозиција има јединствену листу и заједничког кандидата, штавише сматрам да би то било лоше за опозицију. То потврђује и искуство са избора у Црној Гори, на којима није дошло до расипања опозиционих гласова јер је опозиција изашла са три листе – грађанистичком, просрпском и једном државотворном црногорско-српском. Све три листе су узеле свој део бирачког тела, јер није било гађена према гласању за неку опозициону странку с којом бирачи не деле ставове. То је потребно и опозицији у Србији, а не јединствена изборна листа и заједнички председнички кандидат, тим пре што још не знамо ни ко уопште излази на те изборе“, наглашава Миливојевић.

Коментаришући то што лидер Двери не подржава ни предлог да заједнички председнички кандидат опозиције буде нестраначка личност, Миливојевић је истакао да „политичари увек имају отпор према ванстраначким личностима“, подсећајући да је тако било и деведесетих година прошлог века.

„Лидери опозиције имају отпор према људима који нису страначки ангажовани, али и против својих политичких неистомишљеника у самој опозицији. Није спорно да не ваља ићи у превише колона, али две или три листе покривају опозиционо бирачко тело. Ако желите победу над садашњом влашћу, онда ви претходно морате све дефинисати, потписати и држати се договора. Оно што смо видели у Црној Гори је прави пример како се гласови не расипају, тамо је сваки опозициони глас ушао као подршка некој од три листе“, закључује Миливојевић.

„Прича о уједињењу опозиције води у – разједињавање“

Цвијетин Миливојевић сматра да прича која се „подгрева пред сваке изборе“ о потреби уједињења опозиције, неопходности стварања заједничке листе и јединственом кандидату, по правилу води у разједињавање.

„Одавно говорим да сам против формирања неке присилне јединствене листе опозиције, јер сматрам да то није добро за саму опозицију. Конкретно, да је било по правди и позитивном искуству које имамо у окружењу, имали бисмо раздвојене локалне изборе од председничких и парламентарних на којима се бистри политика. У том смислу, било би апсолутно оправдано да опозиција има јединствену листу за Београд, јер би се на тим изборима решавали свакодневни комунални проблеми Београђана, а не висока политика“, истиче Миливојевић.

(Н1)